

SPIS RZECZY

CZĘŚĆ DRUGA

KSIEGA SZÓSTA

NEOROMANTYZM

I. Przerwanie ciągłości rozwojowej kultury polskiej po roku 1863. Tęsknota ku niej duchów wybranych w czasie klęski. Walka o odzyskanie ideałów po r. 1897	6
II. Młoda Polska w Krakowie. „Życie”. Polemika Szczepanowskiego przeciw nowym prądom. Odpowiedź humorystyczna Tetmajera. Artura Górskiego program nawrotu do Mickiewicza. <i>Confiteor</i> Przybyszewskiego	9
III. Rozkwit nowej sztuki. Wielkie dzieła poetyckie i malarские. Odrodzenie się sztuki stosowanej i teatralnej. Paon i Młoda Polska	19
IV. Elementy, kierunki, indywidualności. Odrodzenie się idealizmu polskiego. Nowa religijność. Nietzsche. Idea polska u Szczepanowskiego. Zwrot ku ludowości. Nowe formy artyzmu. Grupy	24
V. Stanisław Przybyszewski	35
VI. Jan Kasprówicz	46
VII. Tadeusz Miciński	65
VIII. Stefan Żeromski	75
IX. Stanisław Wyspiański	90
A. Świat moralny Wyspiańskiego	90
B. Artyzm	105
C. Dzieła	110
D. Dzieła pomyślane	132
E. Znaczenie Wyspiańskiego	135

X. Teatr. Od naturalizmu do symbolizmu. Kraków kolebką reformy teatralnej. Tadeusz Pawlikowski. Poszukiwacze. Młoda Polska. Rydel. Znaczenie Przybyszewskiego dla teatru. Teatr syntetyczny Wyspiańskiego. Odzicie Słowackiego. Młodzi. Żuławski. Nowaczyński. Kisielewski. Rittner. Perzyński. Gorczyński. Grubiński. Krzywoszewski	136
XI. Dalszy rozwój poezji. Estetyzm. „Chimera”. Niebezpieczeństwa estetyzmu jako poglądu na świat	158
XII. Dalszy rozwój poezji. Leopold Staff	164
XIII. Poeci marzenia. Brzozowscy. Wroczyński. Makuszyński. Leszczyński. Leśmian. Miłaszewski. Szczęsny. Rundbaken	169
XIV. Podhalanie. Orkan. Jedlicz	175
XV. Poetki. Komornicka. D-mol. Zawistowska. Ostrowska	181
XVI. Satyrycy. Lemański. Hertz. Poeci życia zbiorowego. Or-Ot. Słoński. Daniłowski. Markowska. Savitri	186
XVII. Epigoni. Tłumacze. Odwojowanie poezji przez młodych	196
XVIII. Powieść. Przemiany. Typ epicki. Weyssenhoff. Jaroszyński. Bartkiewicz	199
XIX. Powieść analityczna. Irzykowski. Wkroczenie liryki do powieści. Występ Przybyszewskiego. Występ Żeromskiego. Daniłowski. Zabojecka. Liciński. Korczak	205
XX. Stylizatorzy. Berent. Nałkowska	213
XXI. Powieść publicystyczna. Kresowcy. Zdziechowski. Wierbiński. Stasiak. Pióra kobiece. Charakter bojowy powieści	220
XXII. Synteza Młodej Polski	225
A. Charakter odnowicielski	225
B. Odnowa artystyczna	229
C. Tworzenie narodowej kultury artystycznej	231
D. Odzicie idealizmu	234
E. Romantyzm społeczno-polityczny	239
F. O typ kultury polskiej	241
G. O ciągłość kultury polskiej	246

CZEŚĆ TRZECIA

KSIEGA SIÓDMA

PRACA NAD LITERATURĄ

I. Charakter ogólny. Krytyka literacka za czasów Mochnackiego i z wystąpieniem Młodej Polski	250
II. Pionierzy Młodej Polski. Działalność krytyczna Miriama i Przybyszewskiego	254

III. Krytycy estetyczno-psychologiczni. Ignacy Matuszewski. Teoria i praktyka. Lorentowicz	257
IV. Krytyka wyznawcza. We Francji i wśród uczniów Mickiewicza. Górski, Szczepanowski, Zdziechowski, Gostomski	263
V. Krytyka Młodej Polski impresjonistyczna i analityczna. A. Potocki, St. Lack, J. Sten. Nowaczyński, Jellenta, Jabłonowski, Irzykowski, Rettinger, Zaleski	268
VI. Krytyka filologiczna. Szkoła krakowska. Znamiona, Kalenbach. T. Grabowski. Windakiewicz i in.	273
. Krytyka filologiczna. Szkoła lwowska. Następcy Małeckiego—Pilata. Bruchnalski. Kleiner. Szykowski. Młodszy. Praca wydawnicza. Strony ujemne metody. J. G. Pawlikowski. Metody nowoczesne	280
VIII. Aleksander Brückner	292
IX. Filolodzy o nowszej literaturze. Porębowicz. Chrzanowski i jego uczniowie. T. Sinko	297
X. Uwagi ogólne o stanie krytyki. Zmiana od wystąpienia modernizmu. Brak ustalenia metody. Wiedza o ekspresji literackiej. O wersyfikacji. Prace porównawcze i sprawozdania z obcych piśmiennictw. Zaniedbanie ze strony szkoły i prasy. Przerost impresjonizmu. Potrzeba pracy syntetycznej	305

KSIEGA ÓSMA

PRZYPIŁY I ODPIŁY REAKCJI
PRZECIW NEOROMANTYZMOWI

I. Reakcja w życiu. Młoda Polska jako odnowa sztuki i życia. Porażka idei w r. 1905. Reakcja. Rozpanoszenie się płytkości, kabaretizmu, piosenkarstwa. Wrogość względem literatury ideowej. Jak reagują twórcy. Żeromskiego <i>Róża</i>	311
II. Walka z romantyzmem. Kampania przeciw duchowi romantyki polskiej. Wpływy francuskie. Obrona ze strony „Krytyki”. „Gwizdanie” na wieszczów narodowych	318
III. Reakcja lewicy. St. Brzozowski. Charakterystyka przez J. Wł. Dawida. Prace młodości — późniejsza mieszanina wpływów wszystkich współczesnych prądów zagranicznych. Filozofia kultury. Doktrynerski i terrorystyczny stosunek do literatury. Światopogląd pracy w zastosowaniu do świata sztuki. Brzozowskiego powieści	326
IV. Reakcja prawicy. Adam Siedlecki. Radykalistyczna „Młodość”. Potwierdzenie i propagowanie typu przeciętności. Znaczenie kulturalne. Narcyzym	341

V. Prądy artystyczne. Próba neoklasycyzmu. Reakcja antyromantyczna usiłuje nawracać do klasycyzmu. Przykłady francuskie i analogia w Niemczech. „Museion”. Racjonalistyczno-propagatorskie utwory Weyssenhoffa i Nowaczyńskiego. Bezpłodność usiłowań. Wzmaganie się na Zachodzie i w Polsce idealizmu	347
VI. A. Szandlerowski	354
VII. Poezja bieżąca. Poeci filozofujący. M. Grossek. Szymberski. Echa klasyczne. Ostatni dekadenci. Cechy najmłodszych. Doskonałość formy. Porównanie z poezją ludową. Kleszczyński. Waśkowski. Druga cecha. Porywy ku czynowi	360
VIII. Artur Górski	373
IX. Teatr. Scena krakowska jako siedlisko wielkiej sztuki. Dyrekcja Solskiego. Stan kultury teatralnej Poznania i Warszawy. Upadek sceny we Lwowie po ustąpieniu Pawlikowskiego. Wpływy literackie Przybyszewskiego i Kisielewskiego, najsilniejszym — Wyspiańskiego. Uczniowie. Morstin. Poszukiwania za komedią polską. Robienie „słowneczności”. Indywidualności	381
X. K. H. Rostworowski	394
XI. Powieść. Ustępowanie starszych talentów. Wpływ Żeromskiego. Strug. Kaden. Kisielewski. Choynowski. Walewska-Wielopolska. Ligocki. Makuszyński. Młodzi. Porywy ku czynowi	400
XII. Poezja czasu wojny. Prądy. Poeci-żołnierze. Talent J. Mączki. Znaczenie tej poezji głównie ideowe	416
XIII. Nowe prądy artystyczne. Potrzeba odświeżenia atmosfery literackiej. Prądy zachodnie. Ekspresjonizm. Futuryzm. Znamiona i przedstawiciele. Na gruncie polskim. „Zdrój” w Poznaniu. Poezje L. Eminowicza. Próby A. Bederskiego. Pierwsi futuryści. Tuwim. Nawiązanie do romantyzmu narodowego	425
XIV. Sztuka — krytyka — wolna Polska. Istota sztuki. Projekcja ideału. Twórcą literatury naród, poeta „sekretarzem”. Uprawnienie poezji jako wyrazu rozpędu życiowego, dążącego wzwyż człowieczeństwa. Zadanie i metody krytyki. Warunki twórczości w nowej Polsce. Głos Żeromskiego. Obawy i nadzieje. Zasługi i wymagania literatury	443
Nota wydawcy	453
Indeks osób	470